

Wriyel Jensen: Der er nogle Wndringsforslag, nemlig under Nr. 45, 48, 49 og 50, som ere stillede af et Mindretal, og som gaa ud paa at gøre Forholdet lempeligere for Enten efter en af de Landarbejdere, der komme ind under denne Lov, lige saavel som for en Datter af en saadan Landarbejder. Efter Forslaget, saaledes som det er forelagt af den højtærede Minister, har en Enke efter en saadan Landarbejder Lov til at beholde en saadan Ejendom saa længe, hun er ugift, og saa længe Forholdene ere som den Gang, Manden endnu var i Live; men hvis hun gifter sig med en Mand, der ikke er Landarbejder, skal det Laan, der er ydet af Statskassen, indfries. Det er disse Bestemmelser, det Mindretal, hvortil jeg hører, har ment ere for strenge. Vi have ment, at naar en Landarbejder og hans Kustru komme i Besiddelse af en saadan Ejendom, altsaa saa denne Begunstigelse af Statskassen, skulle de ogsaa have Lov til at blive ved den Ejendom paa de samme Betingelser, indtil den sidste dør, og at man ikke burde være Formyndere for en saadan Enke ved hendes Giftermaal og ikke forlange Statslaanet udbetalt, selv om hun gifter sig med en Mand, der ikke er Landarbejder. Hvis en Landarbejder dør efter 1—2 eller 3 Mars Forløb, kort efter at han har overtaget en saadan Ejendom, saa er det jo ganske let forstaaeligt, at Gælden kun er bragt ubetydeligt ned — Afdragene ere jo rent ubetydelige i Begyndelsen — og det vilde altsaa være en ret betydelig Ulempe at saa en Gæld opsagt paa et saadant Tidspunkt. Mindretallet har imidlertid ikke kunnet følge Flertallet paa dette Punkt. Flertallet har jo ikke sat en Grænse for, hvor længe en saadan Ejendom maa være hos nogen, der er uden for Landarbejdernes Kred. Det er i det Stykke, man fra Mindretallets Side ikke har villet følge Flertallet. Hvis en saadan Landejendom gif over til en Haandværker, en Købmand, en Dyrlæge eller en Partikulier, der ejer 10,000 Kr., saa vilde der slet ikke kunne sættes nogen Stopper herfor efter Flertallets Wndringsforslag, og det mener jeg, er at gaa langt uden for den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget. Det har jo da ganske sikkert ikke været Meningen, hverken fra Landbocommissionens Side eller fra Tingets Side her, at man vilde aabne Vej for, at de Goder, der herigennem ere bestemt til at komme Landarbejderne til gode, efterhaanden gif over paa helt andre Hænder, og i flere Slægtled kunde vedblive at være paa andre Hænder. Det er jo til Fordel for Landarbejderne, denne Lov skulle gives, derom ere vi jo

enige. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (H. Jensen), der nu satte sig, nævnte jo ogsaa, at det var noget, som alle vare enige om, at Landarbejderne er den daarligst stillede Samfundsklasse i vort Folk, og vi ere vistnok over hele Linien enige om, at det er dem, man vil tage Sigte paa. Men naar man nu staar med den Erkendelse, er det aabenbart urigtigt at vedtage Lovforslaget i en saadan Form, at man er udsat for i mange Tilfælde ved den at gavne Folk, der ere uden for Landarbejdernes Stand. Vi maa jo nemlig huske paa, at for enhver Ikke-Landarbejder, der optager Pladsen ved at saa den Begunstigelse med Hensyn til sin Ejendom, som man nu fra Statskassens Side har tiltænkt Landarbejderne, er een Plads mindre aaben for en Landarbejder; saa længe en Ejendom er optaget af en Ikke-Landarbejder, er den ikke tilgængelig for en Landarbejder, og det er dog vor Mening, at denne Begunstigelse skulde komme saa mange Landarbejdere til gode, som det er muligt. Endvidere har Mindretallet ment, at naar man først kom ned i tredje og fjerde Slægtled, saa er der ikke paa langt nær den Fare ved at saa Laanet opsagt, idet saa allerede en betydelig Del deraf er afbetalt. Det er langt fra saaledes, som hvis en Landarbejder dør straks i Begyndelsen efter at have overtaget en Ejendom; der bliver her en ganske betydelig Forstel. Jeg vil i Grunden betragte det som en Fjernærmselse mod Flertallet i Folketinget, hvis jeg ikke havde den Tro til Flertallet, at det paa dette Punkt vilde følge Mindretallet ved Afstemningen. Vi kunne fra vor Side give to Grunde for vort Forslag, der ikke saa ganske let skulle kunne omstødes. Den ene Grund er den, at dette Forslag er det bedste af de foreliggende Forslag. Det er baade bedre end Hegeringens oprindelige Forslag og bedre end Flertallets Wndring. Man vil maaste sige, at naar det er saaledes, behøves der slet ikke flere Grunde, men vi have dog en til, og det er den, at der ikke er Tvivl om, at vort Forslag vil være langt lettere at gennemføre end Flertallets Wndringsforslag, og det er en Grund, som heller ikke er uden Betydning. Under Nr. 5 er der et Spørgsmaal, hvorom der er delte Meninger, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal indsættes $\frac{1}{10}$ eller $\frac{1}{6}$. Udvalgets Flertal, det Flertal, hvortil jeg ogsaa hører, har sat det Beløb ned, som vedkommende Landarbejder selv skal yde, fra $\frac{1}{6}$ til $\frac{1}{10}$. Vi vide, at i det oprindelige Lovforslag, som det foreligger fra den højtærede Minister, findes der en Bestemmelse om, at det skulde være $\frac{1}{6}$. Jeg vil sige, at naar der